

VII CONCURSO DE POESÍA PARA MUJERES LA NUCÍA 2017

Primer Premio:

Laura Cabedo Caro. Torrent (Valencia).

L'ALQUÍMIA DEL RECORD

Et mires a l'espill de la tardor
i no trobes aquella xiqueta,
sinó un èsser que s'inclina,
se somet
a l'alquímia tèbia del record.

Et beus el café en silenci
com una infusió d'estrelles
com un got de llàgrimes
on posses a remulla la vida.

Només una tristesa vertical de pluja,
una nit de teuladins encesos,
quan tenies als ulls encara invictes
el somnis que ara s'esmunyen.

Llavors, alguna porta s'obri
i t'acudeix als llavis
la dolça remor de maduixa
que abans tenia l'amor.

Ho saps, ja no ets aquella xiqueta
però ara pots entrar a la mort
com el que entra a sa casa.

Potser el temps et permetrà
deixar en una ràfega de l'aire
aquestes paraules desmanotades,
com es deixa la roba a l'armari.

Allò que sense voler o no,
posaren dintre teu els poetes,
i amb la senzillesa del pa
et portes hui a la boca.

Per això escrius
i per això plores quan escrius
fulles grogues que el lent animal de l'octubre
farà caure pel terra.

Açò, i alguna cosa més,
que mai podràs escriure
...i et busca.

VII CONCURSO DE POESÍA PARA MUJERES LA NUCIA 2017

Segundo Premio:

Maria Mercé Miralles Bellmunt. Quart de Poblet (Valencia).

EL TEU SOMRIURE

El teu somriure cal estimarlo,
és ell la que sua les meves mans,
obre el meu pit i ho trenca amb paraules de buit
i turmenta la calma del rellotge.
El teu somriure amb llavis mullats
i gola profunda en la nit;
solitud groga en el llit
i vigilant en els mocadors de l'hivern.
El teu somriure no somia ni dorm.
no té raó quan no pot cantar,
jo no sé com acostar les seves ones
a la veritat d'una cadira.
El teu somriure no és foc,
és una lluna en la punta del foc que no cessa.
A la platja, el teu somriure és un mar.
en el mar, el teu somriure és una platja
que tots volem observar.

El teu somriure és la petjada
de la realitat que no apunto amb el meu llapis,
de ressons de llocs, aparicions, ferides;
silencis en la pluja dormida.

El teu somriure no aprèn
en la salvació de la tempesta.

En la tempesta, el teu somriure es malbarata
com la llum d'un crit.

És que el teu somriure no aprèn
en els racons de l'hort vessat.

El teu somriure es guanya sempre
amb l'amor d'una bonica paraula.

Lluny de viure, creuen les hores,
i eixir a la recerca del teu somriure
i tocar amb les meves mans la levitat,
de l'aire, el cel immens, i oblidar-me
del pas dels dies i el temps

VII CONCURSO DE POESÍA PARA MUJERES LA NUCÍA 2017

Tercer Premio:

Silvia Asensio García. Madrid.

HOY FUE AYER

Pensarte a instantes

soñar que no te has ido,

cerrar los ojos

abrirlos y no estar.

Sentir tus manos

rozándome la piel

y en nuestras bocas

bailar la soledad.

Morder las horas

quedándose tu olor

-como un adicto-

pegado entre las sábanas.

Como una mácula

agota mis recuerdos,

el esqueleto

de tu amor imposible.

En el vacío

se acumulan miradas

que quiebran la ida

y otro otoño nos deja.

No sé si sabes

que hoy, pasé por allí.

La flor de pascua

ha vuelto a florecer.